

[Aksel Larsen.]

faa vedtægtsmæssig Understøttelse, end dem, der er faldet for de to nævnte Bestemmelser. De findes ikke optaget i den Statistik, men burde ogsaa tages i Betragtning, og bortset fra alt det der er de arbejdsløses Stilling, de Vilkaar, der bydes dem, saadan, at hvad som helst der kan bidrage til at lette Situationen for dem, burde gennemføres, enten det er af stor eller ringe Betydning. Den Maade at operere med Tallene paa, som Venstre og det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen anvender, er derfor heller intet andet end et Forsøg paa at skjule den fuldkomne Mangel paa virkelige Argumenter, der skulde tale imod at yde de arbejdsløse Hjælp.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller siger, at den opstaaede Situation, altsaa Lockouten, gør det ikke muligt at yde Hjælp til de arbejdsløse, for det vilde være at tage Parti. Jeg kan heller ikke se den logiske Sammenhæng heri. Derimod kan jeg udmærket vel se den logiske Sammenhæng mellem den Holdning, man indtager over for de arbejdsløse, og den Lockout, der er i Gang. Paa den ene Side indtager man kynisk det Standpunkt og har indtaget det hele Vinteren, at de arbejdsløse aldeles ikke behøver nogen større Hjælp af nogen Art, man gør sig til Talsmand for den mest kyniske Sultepolitik og bliver deri understøttet ved den Passivitet og saboterende Holdning, som Regeringen og Socialdemokratiet indtager. Paa den anden Side kommer Arbejdsgiverforeningen, tiljublet af Det konservative Folkepartis Presse, og dekretterer Lockout, hvis Formaal, som Hr. Julius Madsen i hvert Fald selv udtrykker det, er at forhindre, at selv de daarligst lønede Arbejdere faar en ringe Forhøjelse af deres Lønninger. Naturligvis er der Sammenhæng mellem Situationen paa Arbejdsmarkedet og Lockoutens Opstaaen og Holdningen over for de arbejdsløse. I begge Tilfælde drejer det sig om at lade det gaa ud over de fattigste, at sikre, at Overklassen her i Landet bliver værnet med alle til Raadighed staaende, pæne og mindre pæne, Midler mod alle Angreb paa Pengepungen, hvad enten de maatte komme i Form af Lønkrav fra Arbejderne eller i Form af Muligheden af større Skattebyrder til en bedre social Forsorg.

Det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen har her med Sorg i Stemmen sagt, at han havde dog haabet paa en Forstaaelse over for dette Lovforslag. Det ærede Medlem har hele Vinteren, naar vi har diskuteret de arbejdsløse her i Tinget, haabet paa en Forstaaelse — jeg synes, det ærede Medlem snart skulde opgive Haabet, jeg synes, det ærede Medlem snart skulde tænke saa meget sammenhængende, at han kunde sige til sig selv, at der intet Haab er om at faa noget som helst fra Reaktionen her i Landet.

Over for Henvisningen til den 22. Oktober og Bemærkningen om at tage Parti vil jeg sige, at det er min absolutte Opfattelse, at det Folkeflertal, der afgjorde Valget den 22. Oktober, absolut og ubetinget vil misbillige Holdningen over for de arbejdsløse og misbillige Arbejdsgiverforeningens Holdning i Arbejdskampen. Det vilde være i fuldstændig Overensstemmelse med Folkeflertallet, hvis de arbejdsløse hjælpes, og hvis Regeringen med alle til Raadighed staaende Midler griber ind og tager Parti paa Arbejdernes Side i Arbejdskonflikten. Det er Arbejdsgiverne, der er begyndt paa et Grundlag, som i enhver Henseende er uberettiget. Vi faar i denne Tid hver eneste Dag serveret Beretninger og Regnskaber fra Aktieselskaber, der saa godt som alle sammen har et Overskud, der er betydelig større end det, de havde i Fjor, og i Fjor laa det allerede paa Rekordhøjde; det er saa stort, at man, enten fordi man ventede Lockouten eller for Skams Skyld, de fleste Steder foretager ekstraordinært store Henlæggelser til Reservefonden og Udbytteudligningsfonden, for at Dividendeudbetalingen ikke skal se for grov ud paa Baggrund af den reaktionære Lønpolitik, man forfølger. Under disse Omstændigheder, hvor Overklassen her i Landet i den Grad tilkendegiver, at den er Modstander af selv den mest beskedne Hjælp til de fattigste, at den ikke godvilligt lader sig affresse nogen som helst Indrømmelser til Arbejderklassen her i Landet, er jeg, som jeg har sagt før, af den Mening, at saa maa Arbejderklassen paa sin Side, støttet paa det Befolkningsflertal, der har Synspunkter tilfælles med Arbejderklassen i denne Sag, benytte alle de Midler, som staar til dens Raadighed, og kræve den mest fuldstændige og gennem-